

waewa ette mitte keddagi," wastas linna wõõras ja tuli wana kimli seljast maha, „ja teie peate weelgi nägema, kui heameelega mina teile abiks tulen. Muud mina teie käest ei taha, kui aga seda, et igaüks teiest peab mulle lubama, siis ka rahul olla, kui mina need hobused testamendi järele täieste olen ärajaganud.“

Seda lubasid kõik kolm meheviisi.

„Noh, et olgu siis!“ hüüdis kohtumõistja, „ja et teie õige selgeste nääksite, et mina siin oma enese kasu ei püta, — kinnigin ma teile weel mino oma hobuse teiste kõrwa, ja nüüd tahan ma neid teie hulka ärajagama hakata.“

Sina kõige wanem poeg, sinna saad po ole osa kõigest hoostest, se on: üheksa tükki.“

„Jah, se on õige,“ wastas pärija, oma hobused wastawõttes, ja et küll nende hulgas ka kohturjutaja wana lõppend määrake seisis, oli ta siiski ikka rahul oma täie osa kätte saamast.

„Sina saad kolmas osa kõigest, se on: kuus tükki“ ütles kohtusaks noorema wenna wasta ja andis ka temale oma jao kätte, kes niisamuti rahul oli.

„Ja sina kõige noorem wend,“ sina pead kaks hoost pärima, et walitse siis nende wiimse kolme hulgast ennesele kaks kõige paremad wälja — ja siis oleme meie selle asjaga walmis; aga teie mõlemad wanemad olete küll nii head ja annate mino wana kimli sodula ja päitsed mulle tagasi, et ma selle järele jäänud hobuse wõiksin rakistada. Teie olete ju nüüd igaüks oma osa õiete ja täieste kätte saanud ja kellegil ep ole õigust, enam pärida: — sellepärast on see, mis ülejäanud, mino jago.“

Warsti pärast seda istus kohtumõistja ühe uhke, kena kõrwi seljas ja sõitis wärawast wälja, wennad waatasid teda küll esiotsa natuke wõõral wiisil takka ja siis üheteise silmi, aga ei naad lausunud sõnagi, ja igaüks trööstis ennast sellega, et ta seda oli saanud, mis ta õiguse poolest pidi saama.